

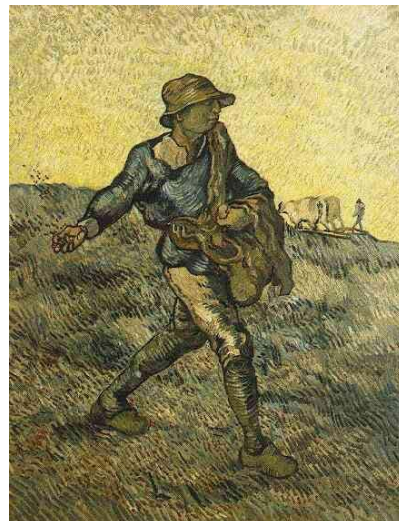
**DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA
NOVA EVANGELITZACIÓ
4.5
EL SEMBRADOR**

El sembrador . Albin Egger 1908

El sembrador · Jean François Millet 1850

El sembrador - Van Gogh (Després de Millet) 1890.

PARÀBOLA DEL SEMBRADOR
SI EL GRA DE BLAT NO MORT EN TERRA BONA, NO DONA FRUIT
CONTEXT
JESÚS PROPOSA CONVERSIÓ
LA LLAVOR (GRA) QUE NO DONA FRUIT I
EL GRA (LLAVOR) HA DE MORIR PER DONAR FRUIT
Mt. 13, 1-23

Aquell dia, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. Ell els va parlar llargament en paràboles.

Deia: Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, recremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. Però una part de les llavors va caure en terra bona i donà fruit: unes llavors van donar el cent, unes altres el seixanta, unes altres el trenta per u. Qui tingui orelles, que escolti.

Els deixebles s'acostaren i li van preguntar:

Per què els parles en paràboles?

Ell els respongué: A vosaltres, us és donat de conèixer els misteris del Regne del cel, però no a ells. Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Per això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen. Així es compleix en ells aquella profecia d'Isaïes que diu: "Escoltareu, però no comprendreu; mirareu, però no hi veureu. S'ha fet insensible, el cor d'aquest poble, s'han tapat les orelles, han tancat els ulls, no fos cas que els seus ulls hi veiessin, les seves orelles hi sentissin, el seu cor comprengué i es convertissin. I jo els guariria!"

Feliços, en canvi, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten! En veritat us dic que molts profetes i justos van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Per tant, escolteu ara, vosaltres, què vol dir la paràbola del sembrador. A tot aquell qui escolta la paraula del Regne però no la comprèn, ve el Maligne i li pren la llavor sembrada en el seu cor. Aquest és el de la llavor sembrada arran del camí. El de la llavor sembrada en un terreny rocós és el qui escolta la paraula i de seguida la rep amb alegria, però no té arrels dintre d'ell, és inconstant: tan bon punt la paraula li porta tribulacions o persecucions, sucumbeix tot seguit. El de la llavor sembrada enmig dels cards és el qui escolta la paraula, però les preocupacions d'aquest món i la seducció de les riqueses arriben a ofegar-la; per això no dona fruit. El de la llavor sembrada en terra bona és el qui escolta la paraula i la comprèn; aquest dona fruit, i arriba al cent, al seixanta o al trenta per u."

El misteri del Regne del cel, en paràbola.

La fe és l'explicació de per què uns entenen les paràboles i altres no entenen res. El comú denominador dels terrenys que no deixen créixer la llavor del sembrador, és l'aferrament. Els terrenys plens d'atraccions i d'aversiones de tot tipus, no són aptes per acollir i entendre el Regne

de Déu. Estan tan plens de les seves possessions, que no deixen lloc al Regne de Déu. Simbòlicament són “terrenys” amb l’orella tapada, amb l’ull cec, amb el cor insensible.

Fins i tot, entre els terrenys oberts al Regne del cel, només un té la capacitat de donar fruit al 100%. Qui? El seguidor de Jesús, el que li entrega completament la seva vida, al 100%, aquest dona fruit.

Totes les paràboles de Jesús, contenen la paradoxa que per entendre-les, s’ha de fer lloc a Déu. Això implica deixar anar tot el que impedeix que Déu sigui el primer i el Tot de la pròpia vida. Hawkins parla del 78% de la humanitat que no deixa lloc a Déu a la seva vida. El 22% només deixa un 30% d’espai a Déu. D’aquests, només un 4% deixa un 60% de lloc a Déu. Finalment, només un 0’4% deixa el 100% de lloc a Déu.

Explora quin tant per cent de lloc deixes a Déu en la teva vida, perquè aquest tant per cent que li deixis, determina el tipus de terreny que ets. Pregunta’t:

Quina terra soc? Esbrina-ho.

1. La terra arran del camí: els que escolten, però no entenen, perden l’interès i abandonen.

Senten el missatge, però després de sentir-lo, Satanàs els sembla atraccions i aversions mundanes, que els treu el missatge sembrat al seu cor. Es converteixen en els sords a Déu, de tant deixar-se atreure per les temptacions del diable, del món, de l’ego.

2. La terra rocosa: la llavor que no pot arrelar.

Senten el missatge i el reben amb gust, però com que no tenen prou arrel, no es mantenen fermes; per això, quan per causa del missatge pateixen proves o persecució, perden la confiança i es desanimen. Són els febles i inconstants. Els que fallen, més que per feblesa, per ignorància, inconstància, manca de confiança en Déu. La Paraula de Déu és una més entre moltes altres paraules fetes d’atraccions i aversions, que finalment s’ofega.

3. La terra plena d’esbarzers: la llavor que s’ofega i se seca.

Senten el missatge, però els afers de la vida present els preocupen massa; l’amor per les riqueses els enganya; voldrien servir dos senyor alhora: Déu i el diable. Tot això els entra, i els ofega el missatge i no el deixa donar fruit. Són els presoners i servidors d’aquest món, afeccionats a possessions.

4. La terra bona: la llavor que arrela i dona fruit en diversos tants per cent.

Senten el missatge, l’acullen, l’accepten amb ganes que doni fruit. Aquestes llavors, unes rendeixen més que les altres:

Les ànimes de bona terra que produeixen el 30% han de tenir en compte que encara dediquen un 70% de la seva terra a l’ego. Probablement inconscientment, però l’ego gestiona la seva terra en un 70%. És molt, l’ego té molt de poder, encara exerceix molt de control, la qual cosa es tradueix en una gran dificultat perquè l’Esperit Sant treballi en el seu 30%. Aquesta ànima probablement ha fet una primera elecció de Déu, però les preocupacions d’aquest món no li permet evolucionar espiritualment. fluctua en els seus nivells de consciència entre els NIVELLS ELEVATS de l’AMOR INCONDICIONAL i els nivells baixos de l’ego. Diríem que aquesta ànima viu més estones en la falsedat, que en la VERITAT. Aquesta ànima té dificultats en el seu camí espiritual. Necessita acompanyament espiritual.

Les ànimes del 60 %: L’entrega a Déu és prioritària, però l’ego encara les controla en un 40%. Aquesta ànima ha fet la primera elecció de Déu i tracta de viure-la, però ha de seguir purificant

aquest 40% d'ego fet d'afeccions, enganxaments, relacions "especials d'amor-odi". Posicionaments i hàbits de l'ego tenen encara un gran poder. Li costa abandonar alguna addicció arrelada. Li manca donar el pas cap a la segona elecció de Déu.

Les ànimes del 100 %: Són ànimes compromeses amb la Veritat. Acullen la Paraula de Déu, la guarden al cor i la viuen. La Paraula de Déu esdevé més poderosa que les forces de l'ego. Aquestes ànimes es deixen treballar per l'Esperit Sant, per això donen fruit. Apunten al nivell de l'amor incondicional i treballen per convertir-se en amor. Han fet la segona elecció de Déu i la viuen amb coherència. Segueixen experimentant dificultats, però la seva sincera opció per Déu com el primer i el Tot de la seva vida, els permet travessar el desert de les proves amb les que Déu purifica la seva fe i el seu amor.

He acompanyat a bones persones amb tants per cent de 30 i 60. És fàcil detectar el nivell en què es troba cada ànima. Ho he calibrat moltes vegades. Puc dir que totes són ànimes de bona voluntat, sincerament bones, que fan tot el bé que poden però, el 70 o el 40 per cent d'ego, no les deixa progressar espiritualment. Aquestes ànimes han de deixar de ser el tu vell, gestionat per l'ego.

Per ser terra del 100 %

He d'experimentar la paradoxa que Jesús expressa d'aquesta manera: *"Us ho ben asseguro, si el gra de blat quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor dona molt de fruit."* (Jn 12, 24).

Per viure aquesta paradoxa, *t'has de convertir*. Joe Dispenza ho ha investigat i descriu detalladament i de forma pràctica expressa com fer aquesta conversió en el llibre "Deixa de ser tu". La proposta de Jesús de morir per donar fruit, és exactament això: deixar de ser l'home vell del passat que es projecta contínuament en el futur i per això no canvia ni es converteix perquè no viu en el present.

Per què ens costa tant morir al passat i al futur?

No volem deixar anar els enganxaments del cor a les possessions que ens donen la falsa seguretat. Repetim tota la vida les mateixes actituds del conegut. Tenim pànic de travessar el desert del desconegut. Preferim el sofriment conegut, que el pànic del desconegut. Això explica el 78% de la humanitat que neix amb un nivell de consciència de 109, viu tota la vida amb aquest nivell de consciència i mor amb un nivell de consciència de 109.

1

Si el gra de blat no mor... i el Regne de Déu

Jesús, fent referència a la seva passió i a la seva mort propera, parla de la mort del gra: *"Us ho ben asseguro, si el gra de blat quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor dona molt de fruit."* (Jn 12, 24).

Aquestes paraules es refereixen a cadascú de nosaltres.

Amb la paràbola del sembrador, Jesús ens proposa una profunda revisió: Si el Regne de Déu és dins nostre, Jesús ens explica com viure aquest Regne de Déu, mitjançant la seva Paraula. Aleshores, preguntem-nos:

- Des de quina actitud rebo la Paraula de Déu?
- Si la llegeixo o l'escolto, faig alguna cosa amb ella? Deixo que m'interpel·li? O simplement vaig vivint del 60 %, del 30 % o menys.

El Papa Francesc en el nº 153 de l'Exhortació Apostòlica: La Joia de l'Evangelí proposa aquest exercici concret:

A la presència de Déu, en una lectura reposada del text, és bo preguntar, per exemple:

- «*Senyor, què em diu a mi aquest text?*
- *Què vols canviar de la meua vida amb aquest missatge?*
- *Què em molesta en aquest text?*
- *Per què això no m'interessa?»*, o bé:
- *«Què m'agrada?*
- *Què m'estimula d'aquesta Paraula?*
- *Què m'atreu?*
- *Per què m'atreu?»*.

Quan hom intenta escoltar el Senyor, sol haver-hi temptacions. Una d'elles és simplement sentir-se molest o aclapat i tancar-se; una altra temptació molt comuna és començar a pensar el que el text diu als altres, per evitar aplicar-ho a la pròpia vida. També passa que hom comença a buscar excuses que li permetin diluir el missatge específic d'un text. Altres vegades pensem que Déu ens exigeix una decisió massa gran, que no estem encara en condicions de prendre. Això porta moltes persones a perdre el goig en el seu trobament amb la Paraula, però seria oblidar que ningú no és més pacient que Déu Pare, que ningú no comprèn i espera com Ell. Convida sempre a fer un pas més, però no exigeix una resposta plena si encara no hem recorregut el camí que la fa possible. Simplement vol que mirem amb sinceritat la pròpia existència i la presentem sense mentides davant els seus ulls, que estiguem disposats a continuar creixent, i que demanem a Ell el que encara no podem aconseguir.

Segur que tenim el desig i la bona voluntat de considerar-nos bona terra. Segur que ens agradaria donar fruit al 100%. Però la realitat és que a vegades ens sentim terra del 60%, del 30% o potser menys.

Què ens manca per ser terra del 100%

Entendre alguns conceptes i no parar fins a convertir-los en vida.

1. Perquè el gra (llavor) doni fruit, ha de morir.

- Quan el gra comença a esclatar fins que peta, què ens passa?
- Quina és la nostra reacció instintiva?

El que és segur és que es tracta d'un procés absolutament necessari i que Déu espera el nostre consentiment. Perquè d'un petit gra hi creixi una hortalissa, cal que sigui sembrat a la terra, i que allí hi mori. Per al procés de creixement, és necessari un bon terreny, i unes certes condicions, que són les que provoquen la mort de la llavor.

El nostre terreny, és a dir, el lloc on hem de morir, és el mitjà en què vivim. La seva elecció, l'elecció de les persones amb les qui establim unes relacions més pròximes, en part la fem nosaltres mateixos. En certa manera som nosaltres mateixos que triem la saó en la qual, com a llavors, ens caldrà morir, per a dur-li a Déu, el fruit que hi espera.

Quan el gra, un cop sembrat a terra, comença a petar i a obrir-se, perquè pugui sortir-hi una nova vida, la seva situació sembla molt dramàtica, i aquest procés ens fa por. Malgrat que sabem

prou bé que aquest procés significa només la mort de les nostres il·lusions i tresors falsos, normalment preferim ignorar aquest coneixement.

El gra pot estar horroritzat pel fet de veure el que està succeint amb si mateix, fins i tot quan sap prou bé, que el procés de morir condueix vers una nova vida. Llavors, sovint ens comportem talment, com si volguéssim protegir, embolicant el gra que s'obre, per assegurar-lo i que no hagi de trencar-se. Fem tot el possible perquè no es desintegri.

Algunes persones, fins i tot estan disposades a canviar d'ambient, triar-se un altre tipus de terreny, encara que sigui poc fèrtil, per tal de poder romandre com un gra.

De diverses maneres tractem de portar la contrària a aquest procés, perquè quan el gra comença a obrir-se, és el moment en què toca morir, i és la fi del que vivíem fins llavors. Concentrem tota la nostra atenció en allò que estem experimentant de forma tan dolorosa, fins a oblidar-nos que en realitat el que mor és el nostre món gestionat per l'ego, i no pas un món de valors autèntics, pels quals val la pena viure.

El drama del gra que peta i s'obre és el resultat de la nostra manca de fe, fe que és la que permet acceptar tot allò que Déu tenia preparat; fins i tot quan la voluntat de Déu, que ens vol alliberar de falses il·lusions, ens sembla incompreensible.

2. La mirada alliberadora de la fe

Si procures mirar el procés de la mort del gra amb fe, llavors tot allò que experimentes de forma tan dolorosa, t'empeny cap a Déu. Veuràs que allò que en aquest procés estàs perdent, la riquesa, els honors i el reconeixement, és quelcom que de fet passa i es desintegra, de la mateixa manera que les deixalles, que s'acaben podrint.

- Val la pena plorar per allò que ens esclavitza, però vist a la llum de la fe, com a deixalla, deixa de ser objecte de desig?

En els béns d'aquest món hauríem de veure-hi, únicament, un recolzament per als nostres peus, en el nostre camí cap a Déu. Si fos necessari, els podem trepitjar.

- Per què s'angoixa i tem el teu cor? De fet, el Pare que t'estima, t'aparta d'allò que et lligat i frena en el teu camí cap a Ell; ho fa de la manera més delicada possible. I tu plores, enlloc d'agrair-li-ho.

Sant Joan de la Creu diu, que fins i tot el més petit aferrament, escollit de forma conscient i voluntària, és com un fil, amb què ha estat lligada la pota d'un ocell, que no li permet de volar. ***“Perquè tant li fa, que l'ocell estigui lligat per un filet prim o per un cordill gruixut, perquè tant l'un com l'altre el retenen; mentre no talli l'un o l'altre, no podrà volar lliurement”.***

L'ocell, tanmateix, no pot tallar-se ell mateix el cordill que el reté. Nosaltres tampoc no som capaços de alliberar-nos de les il·lusions, que ens enganyen i ens esclavitzen. Si Déu fa que aquestes il·lusions morin i que els fils es trenquin, ¿no hauríem d'estar-li molt agraïts per una gràcia tan immensa?

3. Contempla el dolor del procés de morir. Reconeix-lo, accepta'l, travessa'l.

Tracta de veure amb ulls de fe, d'experiències a Crist, en cada teva experiència de morir. Mira com t'allibera de les il·lusions que et desvien del camí recte, i que et deslliga dels lligams que impossibiliten el teu apropament cap a Ell.

Reconeix que aquest procés de mort, és el programa del teu creixement espiritual. Reconeix que et és fruit de l'enteniment i la voluntat.

Reconeix que els sentiments i les emocions es resistiran. Per això, cal que et repeteixis sovint: jo vull creure que tot allò que em succeeix, em condueix cap a una nova vida, malgrat sigui dolorós i em sembli difícil.

4. Deixa de concentrar-te en tu mateix.

Com més et concentres en tu mateix, més creix la teva resistència, que és més intensa, com més petita és la teva fe.

Els sants, acceptaven el procés de la seva mort, com el despreniment de quelcom que de fet ja s'havia assecat, perquè el seu cor ja no hi estava aferrat, sinó que es trobava en Déu.

El procés de la teva mort, hauria d'estar sotmès a un cert control. També les llavors es podreixen sota el control d'un bon jardiner. Aquest, prepara bé la terra, l'aireja i la rega, i més tard, observa el creixement de la planta.

Aquest jardiner de la teva ànima, instrument de Déu, pot ser el teu acompanyant espiritual de confiança. Si hi col·labores, Jesús, a través d'aquest instrument, té cura de tu, perquè d'acord amb la seva voluntat, morin les teves il·lusions i creixi en tu l'home nou.

5. L'home, a diferència del gra, té una voluntat lliure.

El gra llençat a la terra, està sotmès al procés de creixement, d'una forma automàtica, segons les condicions en què es trobat. L'home, en canvi, és lliure, i ell mateix decideix si es sotmet a certs processos o no. Tot depèn de l'elecció del seu lliure albir.

El nou rebrot es nodreix de la substància que hi ha en el gra. Semblantment, la nova vida creix dintre teu, a costa de la vida vella, que cal que es vagi aniquilant, fins arribar a la unió amb Déu. Aquesta és la fita i l'objectiu de la nostra peregrinació aquí a la terra, durant la qual hem d'acceptar que mori l'home vell. No tinguis por de la mort del teu vell ego. Més aviat t'hauria d'ocupar de les resistències a morir.

6. Jesús, amb la seva Paraula, ens ajuda a morir a l'ego.

Amb cada Paraula, Jesús ens ofereix la possibilitat de la bona terra que dona fruit al 100 %. La condició és penetrar en el nucli de la vida espiritual que és escoltar-la, acollir-la, viure-la amb la intenció, la decisió, la voluntat de convertir-nos en Paraula de Déu, perquè la Paraula ens fa dòcils a la voluntat de Déu. L'ego no té res a fer davant d'aquesta actitud.

Davant de cada Paraula, fem contínuament l'exercici el Papa Francesc:

- *Senyor, què em diu a mi aquesta Paraula?*
- *Què vols canviar de la meua vida amb aquest missatge?*
- *Què em molesta en aquesta Paraula?*

- *Per què això no m'interessa?*
- *Què m'agrada d'aquesta Paraula?*
- *Què m'estimula d'aquesta Paraula?*
- *Què m'atreu?*
- *Per què m'atreu?*
- *Què esperes de mi, amb aquesta Paraula?*

Podem estar ben segurs que si ens formulen aquestes preguntes, la Paraula que és Jesús, ens convertirà en la millor terra bona.

7. Maria, filla de la Paraula creadora, mare de la Paraula redemptora, esposa de la Paraula santificadora, acompanya sempre el nostre camí de conversió.

Quan ens fixem en Maria, veiem que Ella, en tot, és dòcil a la voluntat i a l'acció de Déu. Aquesta obertura a la voluntat de Déu, sempre la va protegir de qualsevol possibilitat de desviar-se. Aquella, que sempre diu "Sí" al Senyor, es va anomenar serventa del Senyor, complí la voluntat de Déu amb tanta perfecció que, com el gra de blat, es va sotmetre al disseny de Déu sobre Ella, fent sempre la voluntat del Creador.

Així cal que sigui la teva relació amb tot allò que Déu hagi designat per a tu. Sigues submís i obedient a la llum de Déu que truca a la porta del teu cor; permet que et purifiqui del vell ego.

Sant Joan de la Creu, quan escriu sobre el procés de la nostra unió amb Déu, fa servir la imatge d'un tros de fusta quan es crema enmig de les flames de l'Amor de Déu. La crema és la mort de tot el que ens aparta de Déu i alhora és la gràcia perquè Déu penetri totalment la nostra ànima.

Llavors, esdevens instrument de Déu per realitzar els seus dissenys, en les persones que tens a prop, i instrument de transformació del món.

Aquesta és una manera de viure la paràbola del sembrador, segons Jesús. Hawkins va en la mateixa direcció.

2
MAPA DE LA CONSCIÈNCIA
COLUMNA SOBRE LA VISIÓ QUE TENS DE TU I DE LA VIDA, POSITIVA O NEGATIVA
LA VISIÓ QUE TENS DE TU I DE LA VIDA, DETERMINA EL TEU TIPUS DE TERRENY, 30, 60, 100
Hawkins

La terra que ets, ve determinada pel nivell de consciència en el que et trobes a cada moment de la teva vida. També és veritat, que el tipus de terra que ets, determina la visió que tens de tu i de la vida. Les persones situades en nivells baixos de consciència tenen una visió pessimista, negativa de si mateixes i de la vida. En aquesta visió negativista o pessimista, sol mancar-hi la presència de Déu. Pren consciència d'on prové la visió negativista o pessimista que tens de tu mateix o de la vida. Per descobrir-ho, observa els impactes de no amor i les històries de sofriment que has experimentat des de la infància.

Tots els esforços que fas perquè et reconguin, et valorin, t'acceptin, t'estimin, són senyal d'un tipus de terra del 30%, 60%. Per tant d'una terra en la que el 70% o el 40% no hi arrela la Paraula de Déu, per tant, dona poc fruit. L'ànima d'aquestes terres no es felix.

Sovint se sent l'expressió "*sigues tu mateix*". Aquesta expressió calibra 590. Vol dir que està en la veritat i te'n pots fiar. Ara bé, com pot viure "*sigues tu mateix*" una ànima bona, però amb un 70% , 40% d'ego?

Una visió benigne de tu mateix és un pas important a donar per convertir-te, ja que afirma la veritat de què ho estàs fent el millor que pots. De fet, cada ser humà està fent sempre, moment a moment, el millor que pot. (Tens incorporat aquest principi espiritual?). En canvi, des de camps d'energia negatius, les persones plantegen hipòtesis d'ideals impossibles, i després experimenten culpa i auto càstig. La satisfacció de tu mateix viscuda des del nivell de consciència de la neutralitat (250), dilueix el teu diàleg interior negatiu.

Per tant:

- Ets conscient dels diàlegs negatius que mantens en el teu interior?
- Dubtes de tu enfront la vida, enfront el futur, o del que arrossegues del passat?

Tot això, enfosqueix i contamina la visió que tens de tu mateix i de la vida. Per fer neteja, converteix la paràbola del sembrador en la Visió que Déu té de tu. És un treball pràctic que allibera. Deixa que Jesús t'alliberi amb la seva Paraula. Deixa't interpel·lar per Ell.

CONVERTEIX LA PARÀBOLA DEL SEMBRADOR EN EL DESIGNI QUE DÉU TÉ PER TU exercici